

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 11348

гр. София, 14.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в закрито заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА

като разглежда докладваното от ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА Частно гражданско дело № 20241110107374 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 83, ал. 2 от ГПК.

Образувано е по молба на П. В. П., с която заявява искане за освобождаване от заплащане на определените разноски за възнаграждения на вещи лица по допуснатите експертизи по реда на чл. 207 от ГПК. Представя декларация за гражданско и материално положение и писмени доказателства.

Съдът, като взе предвид изложените в молбата доводи, доказателствата по делото и приложимия закон, приема следното:

Производството по реда на чл. 207 от ГПК е способ за предварително събиране на доказателства и предназначено да осуети възможността в резултат от недобросъвестно поведение на противната страна или в резултат от действието на обективни фактори определено доказателство или доказателствено средство да бъде загубено или унищожено или да бъде затруднено неговото събиране.

Производството по чл. 208 от ГПК има несамостоятелен и привременен характер; факултативно за защита правата и интересите на гражданите, поради което не е задължително за тази защита.

Разпоредбата на чл. 83, ал. 2 от ГПК предвижда възможност страна по делото да бъде освободена от такси и разноски по делото, които са необходими, за да не бъде препятстван хода на производството до разрешаване на правния спор.

Съдът отчита, че в обезпечителното производство по чл. 389 и сл. от ГПК определената от съда гаранция не представлява такса или разноски по смисъла на чл. 83, ал. 2 от ГПК, тъй като обезпечителното производство не разрешава правен спор. Гаранцията е средство за препятстване на молителя по делата от неоснователно ограничаване на правната сфера на ответниците, дължи се на друго правно основание и при определянето ѝ материалното състояние на ищеца

не е от значение. Предвид сходната процесуална природа на настоящото производство за обезпечаване на доказателства и това по чл. 389 и сл. от ГПК, доколкото преследваната от закона цел и на двете производства пред съд е да предостави възможност на молителя/ищеца да се пресече опасността, която твърди, че съществува и ще осуети доказването или изпълнението на едно бъдещо благоприятно за него решение, и да се изненада ответника по молбата, съдът счита, че разпоредбата на чл. 83, ал. 2 от ГПК трябва да се тълкува и прилага корективно според вида производство. Съдът приема, че чл. 83, ал. 2 от ГПК не е приложима за дължимите от молителя такси и разноски за предварително събиране на доказателства по реда на чл. 207 от ГПК. Касае е се разноски, които осигуряват самото обезпечаване на доказателствата, поради което е платима изключително от молителя. Ако той не разполага с парични средства за по-бързото събиране на доказателства, трябва да се ползва от общия исков процес, където съдът се произнася по отговорността за съдебните разноски; а формален аргумент за това е разпоредбата на чл. 209 от ГПК, че в настоящото производство разноски не се присъждат, а се определят от съда, който решава спора по същество, доколкото бъде предявен иск. Съдът намира, че претенцията на молителя да бъдат обезпечени предварително доказателства, предполага, че като заинтересовано лице е готово веднага да осигури за тях разноските с цел бързина на производството, като е нелогично молителят да има поведение, което да забавя движението на делото и да обезсмисля провеждането на производството. Не е задължително предварителното събиране на доказателства за защита правата и интересите на страните, тъй като това може да се стори и в рамките на образувано исково производство, в рамките на което е приложима разпоредбата на чл. 78, ал. 6, във вр. чл. 83, ал. 2 от ГПК. Достъпът до съд може да бъде обект на ограничения от различно естество, в това число и финансови, когато става дума за изискването да се плати на гражданските съдилища държавна такса. Само по себе си това ограничение на правото на достъп не е несъвместимо с чл. 6 § 1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, когато преследва законна цел и е налице разумно съотношение на съразмерност между използваните средства и преследваната цел, така че правото на достъп да не е накърнено в самата си същност. В тази връзка факторите, които се преценяват са: размер на таксите, преценен в светлината на специфичните обстоятелства според случая, както и платежоспособността на заинтересованото лице и стадий на производството, в който въпросното ограничение е наложено. Съдът приема, че разноските, определени в настоящото производство, не представляват непреодолимо препятствие пред достъпа до правосъдие, с оглед на преследваната от закона цел по смисъла на чл. 207 от ГПК и използваните средства, при условията факултативно производство пред съд.

Предвид горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молба с правно основание чл. 83, ал. 2 от ГПК на П. В. П. - молител по искане по чл. 207 от ГПК, за освобождаване от заплащане на разноси за възнаграждения на вещи лица по ч. гр. дело №7374/2024 г. по описа на СРС.

Определението може да се обжалва с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването му.

Препис от настоящото определение да се връчи на молителя чрез пълномощник.

Делото да се докладва след изтичане срока за обжалване за предоставяне на допълнителна възможност за осигуряване на възнаграждение/я на вещо лице.

Съдия при Софийски районен съд: _____